

Buñuel in de begin-scène van *Un chien andalou*.

rio van *Un chien andalou*,’ zei ik tegen hem. Gallimard keek raar op: ‘Maar u heeft het me toch vrijwillig gegeven...?’ ‘Dat klopt, maar ik heb er nog eens goed over nagedacht en wil het toch maar niet.’ ‘Maar het is nu al gedrukt, ik kan er niks meer aan veranderen.’ We namen afscheid van hem en toen moest ik een verontwaardigde brief naar twintig Parijse kranten sturen: ‘Ik ben het slachtoffer van een laaghartige daad van de heer Gallimard. Die kapitalist...’ enzovoort. Het scenario verscheen ook in het volgende nummer van *La Révolution Surréaliste* met een

3 Ter inleiding op het scenario in *La Révolution Surréaliste* (december 1929) schreef Buñuel verder: ‘*Un chien andalou* zou niet bestaan als het surrealisme niet bestond. Een succesfilm, dat is wat de meesten denken die hem hebben gezien. Maar wat kan ik beginnen tegen mensen die elke nieuwigheid bewonderen, zelfs als deze nieuwigheid hun diepste overtuigingen aantast, tegen een omgekochte of onoprechte pers, tegen de stomp-zinnige massa die mooi of poëtisch vindt wat in wezen niets anders is dan een wanhopige, harts-tochtelijke oproep tot moord.’

Un chien andalou (1929)

producent Luis Buñuel **scenario** Luis Buñuel en Salvador Dalí **camera** Albert Duverger **regie-assistent** Pierre Batcheff **montage** Luis Buñuel **production design** Pierre Schildknecht **muziek** fragmenten uit *Tristan und Isolde* ('Liebestod') van Wagner en Argentijnse tango's **duur** 17' **met** Pierre Batcheff (man), Simone Mareuil (vrouw), Salvador Dalí, Jaume Miravittles en Marval (maristenbroeders), Luis Buñuel (man met scheermes), Fano Messan (hermafrodiët), Robert Hommet (man op het strand).

inleiding waarin ik verkondigde: ‘Deze publicatie van mijn scenario is de enige die ik autoriseer.’³

JdIC: Breton stelde hoge eisen. Toen Dalí en u bij de groep kwamen, was het royeren al begonnen.

LB: Ja, dat klopt. Er waren toen al zo'n tien man uit de groep gezet: Robert Desnos, Pierre Naville, Jacques Prévert, Georges Ribemont-Dessaignes, zij hadden een *cadavre exquis* tegen Breton geschreven. Ook Alejo Carpentier, die toen nog onbekend was, ondertekende dat. Er stonden allemaal beledigingen in, zoals ‘Breton est une ordure’ (‘Breton is een smeerlap’). In die tijd zat ik al een jaar in de groep.

JdIC: Behalve uzelf waren de leden Dalí, Aragon, René Char, Paul Éluard, Max Ernst°, Benjamin Péret°, Francis Ponge, Georges Sadoul°, Tristan Tzara, René Crevel en nog een paar anderen. Zij ondertekenden het Tweede Surrealistische Manifest en begonnen een nieuw tijdschrift getiteld *Le Surréalisme au Service de la Révolution*. Daarin stond een collage met fotootjes van jullie allemaal om een blote vrouw heen met dat bijschrift...

LB: Ja, allemaal met ogen dicht en die vrouw in het midden met daaronder de zin: ‘Je ne vois pas la femme cachée dans la forêt’ (‘Ik zie de vrouw die zich in het bos heeft verstopt niet’).